

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A megrepedt műanyag melege**

1. A megrepedt műanyag melege

Cső-Mária

A műanyag csésze alján még maradt egy kevés a sűrű, édes masszából, de Alinda nem nyúlt hozzá. Figyelte, ahogy a nagymama megviselt ujjai óvatosan végigsimítanak a tartály peremén. A pihenőfázis hűvös perceiben a csarnok levegője mindig megsűrűsödött a fáradtságtól, ám a két nő körül mégis képzeletbeli véderő húzódott, amit nem bonthatott meg sem a beton hidege, sem a gépek egyenletes, monoton zúgása.

– Igazi fák, nagyí? – kérdezte Alinda olyan halkán, hogy a hangja alig szállt messzebb a pad szélénél. – Úgy értem, nem olyan fémrudak, mint amik a háromszor hatszázas szektorban állnak, hanem élő, puha kérgű törzsek?

Az idős asszony szemei meglebbentek, amint a régi emlékek képei felsejlettek benne. Nem a saját fiatalságából merített – hiszen ő maga is a kolónia betonfalai között született –, hanem azokból a suttogó elbeszélésekből, amelyeket még az ő nagyszülei hagytak rá a század közepének viharai előtt.

– Élők, kicsim – bólogatott lassan a nagymama, és a szeme sarkában felderengő apró ráncokba visszatért a fény. – Ha megérintetted őket, nem hűtötték le az ujjadat, mint a csarnok tartóoszlopai. A lombjaik zölden bólogattak a szélben, és ősszel... ősszel pirosra meg sárgára színeződtek, mielőtt a földre hullottak volna. A dédszüleid azt mondták, a száraz levelek ropogtak a lépteik alatt.

Alinda lehajtotta a fejét, és az izmaiban még mindig lüktető, tompa fájdalomra figyelt. A pedálok monoton hajtása minden egyes műszakban elszívta tőle a tartást, de a nagymama szavai valahogy visszatáplálták belé azt az energiát, amit a kolónia dinamói felemésztettek. Nem a kalóriákról volt szó, hanem valami egészen másról: a tudatról, hogy a világ nem mindig volt egyetlen hatalmas, szervomotorok által hajtott zárt tér.

A csarnok végében L656 lépteinek mechanikus csikorgása visszhangzott. A szürke páncélos Őrszem megállt egy pillanatra, érzékelői pásztázták a padsorokat. A gép kamerái az emberi testek hőkibocsátását és pulzusát regisztrálták csupán; nem látták a láthatatlan köteléket, amely a tizennégy éves lányt az emlékező asszonyhoz fűzte. Az Őrszem számára a pihenőidő értékei optimálisak voltak, a bio-generátorok pihentek, felkészülve a következő munkafázisra.

Amikor az Őrszem továbbfordult, Kovács is felnézett a túloldalon, és sötét, karikás szemével egyetlen sokatmondó pillantást vetett Alindáékra. Semmit sem szólt, mégis jelen volt abban a csendes, közös védekezésben, amellyel a csarnok lakói átvészelték a pihenőidő szűkre szabott perceit. Alinda közelebb húzódott a nagymamájához, a vállát az idős asszony szikár oldalának támasztva, és behunyta a szemét, hogy lelki szemei előtt felrajzolja a piros alma alakját.